

Operation Riv inte Skarpnäck Nu

Krismöte i Skarpnäck onsdag den 8 april 1998

Inbjudna till Ungdomens Hus var Bengt Karlsson, närpolischef i Skarpnäck, Barry Andersson, ordförande i stadsdelsnämnden, tre chefspersoner från Storstockholms Lokaltrafik samt ungdomar och föräldrar från Skarpnäck. Jag hade kallat till krismöte i Ungdomens Hus på grund av våldsamheterna och skadegörelsen i Skarpnäck den senaste veckan. Två av våra ungdomar (Daud och Christian) hade blivit illa tilltufsade av Securitasvakter i tunnelbanan. TV3 som ville göra ett reportage om "tillställningen" på tisdagen blev i sin tur handgripligen attackerade av SL.

Under natten slogs stationshuset sönder. Skarpnäcks tunnelbanestation blev så sönderslagen att bussar fick sättas in under morgonrusningen. Cirka 2000 personer kom alltså inte till jobbet i tid. Trenden måste brytas, eskaleringen måste stoppas. Jag tog under dagen olika kontakter med främst polisen, SL och "stadshuset" i Skarpnäck. Jag tog dessutom kontakt med en hel del föräldrar, anhöriga och ungdomar.

Ungdomens Hus representerades av Max, Gugge och Jeff. Många kom. Politiker från vänsterpartiet, socialdemokraterna, kd och folkpartiet. Tre invandrarungdomar från Lugna gatan. Representant från HSB och andra organisationer, polisen och SL samt massvis med ungar och många föräldrar och anhöriga. Sammanlagt var vi 97 personer. Flera anhöriga var mycket upprörda i början och svåra att lugna ner. Andra anhöriga var resonabla och ville verkligen försöka komma framåt.

Mötet var sammankallat i all hast och mötesdisciplinen blev därefter. Längst fram vid scenen ställdes tre bord som podium där olika "makthavare" fick sitta. Jag agerade föredragande, med uppenbar risk för att hamna i blåsväder från alla håll. Gugge höll ögonen på mig och sufflerade då och då för att korrigera och eller stödja mig eller hjälpa mig på traven. Gugge flöt också omkring bland publiken och dämpade de mest upprörda känslorna. Jeff var en pärla som var omistlig. Honom kan man inte missförstå om man är invandrare. Många ur publiken hade upplevt frustration och särbehandling från SL. En del uppfattade SL som rasistiskt. Om detta pratades en del, men SLs representant avvisade detta antagande, eftersom han själv var turk och visste bättre.

Under den första halvtimmen utvecklades mötet mot konfrontation. Jag personligen upplevde under en kort stund panik. Gugge som satt bakom mig kom till understöd och löste upp paniken med några lugnande ord. Trots att två i panelen måste anses som mycket professionella, upplevde jag att de bara ställde till det. Polischefen Bengt, tyckte jag, var väldigt fyrkantig i sin polisroll. Barry Andersson, ordförande i stadsdelsnämnden, är alldeles säkert en duktig politiker; men när det gäller att ta folk, i synnerhet upprörda ungdomar och deras föräldrar ... en fullständig olycka. (Han störde mig ideligen under mötet).

Operation Riv inte Skarpnäck Nu

Krismöte i Skarpnäck onsdag den 8 april 1998

Jag hade svårt att hålla isär mina solidariteter under mötets första del. Men insåg efter Gugges sufflering att jag måste bestämma mig. Jag valde ungdomarna och deras föräldrar. Daud, "den snälla" var väldigt ynkelig där han satt. Han hade mycket ont i sin bröstbensfraktur. Guggen fick ge honom Alvedon under mötet. Han led och hans mor satt tyst. Christian gjorde inte mycket väsen av sig med sina skadade revben.

Sedan jag insett var mina solidariteter hörde hemma, fick mötet en annan form. Polisen skall vara polis. Politikerna skall snacka om sitt och SL skall ansvara för stadens kommunikationer. Jag skall se till ungdomarnas bästa. Jag skall vara ungdomarna till stöd och råd. Var och en har sin domän. Jag vågade alltså avbryta polischefen Bengt och lät inte Barry snacka så mycket. Jag försökte hålla mig till "talarlistan" så gott det gick. Många ville komma till tals. Jeff var en oerhörd hjälp med att peka ut uppsträckta händer. (Jag ser ju så förbannat dåligt, och hörseln är nedsatt).

De intentioner jag haft från början att försöka få ett nytt möte tillstånd ... av det blev det intet. Däremot fick vi ihop en lista på föräldrar och anhöriga som på olika sätt vill bli delaktiga i vad som händer med ungdomarna i Skarpnäck. SL vill ha listan för att utifrån sina intentioner skapa lugn och ro i stadsdelen. Om denna önskan från SL måste jag diskutera med föräldrarna. Mötet avslutades ändå i ett visst samförstånd. Föräldrar vill vara delaktiga i sina barns uppväxtmiljö. Och detta skall vi stödja.

Eftersom mötet var sammankallat utan någon genomtänkt struktur och planering och inte nådde fram till det diffusa målet om ett nytt möte kan det pedagogiskt ses som ett misslyckande. Om man däremot ser det som ett oprövat och oslipat instrument för att få parterna till besinning, så var mötet lyckat.

Ungdomens Hus har som första och enda organisation och enhet ryckt in i en eskalerande våldsutveckling i bostadsområdet. Parterna har träffats och bråken har tillsvidare upphört. Föräldrar i Skarpnäck har krävt att få bli delaktiga och SL vill samarbeta. Det är med andra ord bara att sätta igång!

Ungdomens Hus har dock ett helt annat uppdrag. Vi skall syssla med sk planerad ungdomsverksamhet i traditionell mening. Om detta nya som uppstått och inträffat ligger inom vår domän är jag tveksam. Men så länge ingen annan gör jobbet så känner jag mig kallad att vara till hands. // Sammankallande Max Hobstig